

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Slavonskom Brodu

Trg pobjede 15, Slavonski Brod

Poslovni broj: P-179/2026-7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Pavi Garić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Jure Pehara, OIB: 75547101585, iz Slavonskog Broda, Slavenska 54, zastupan po punomoćniku Krešimiru Bogdanu, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tužene Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupana po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 12. lipnja 2026., u nazočnosti tužitelja Jure Pehara, osobno, punomoćnika tužitelja Krešimira Bogdana, odvjetnika, i zamjenika punomoćnika tužene Mirka Jelića, odvjetnika, nakon javne objave presude, 18. lipnja 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se da je članak 1. Ugovora o kreditu br. 9011180271 između tužitelja JURE PEHARA iz Slavenska br.54 Slavonski Brod OIB 75547101585 kao korisnika kredita i tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50 OIB 02535697732 kao Banke, kojim je ugovorena obveza tužitelja platiti jednokratnu naknadu označenu pod(D) u visini od 2.500 od iznosa kredita označenog pod (A) koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta ništetna.

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50 OIB 02535697732 da tužitelju JURI PEHARU Slavenska br.54 Slavonski Brod OIB 75547101585 plati novčani iznos od 344,54 Eur (slovima: tri stotine četrdeset četiri eura i pedeset četiri centa) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 01.06.2006.god. računajući. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015, po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena a od 1. siječnja 2023. do 29.12.2023.god. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01.siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. Srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se PRIVREDNOJ BANCII ZAGREB d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50 OIB 02535697732, platiti tužitelju JURI PEHARU Slavonska br.54 Slavonski Brod OIB 75547101585, troškove parničnog postupka u iznosu od 480,00 Eur (slovima: četiri stotine i osamdeset eura) sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate po stopi zateznih kamata po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01.siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. Srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku od 15 dana .

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženim dana 14.04.2006.god. potpisao Ugovor o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) br. 9011180271. Člankom 1 tuženi je odobrio korisniku kredita kredit u iznosu od 100.000,00 Kn , a korisnik se obvezao vratiti iznos kredita uvećan za kamatu po fiksnoj kamatnoj stopi u iznosu od 9,980,00 Kn koji je korisnik bio dužan otplaćivati u jednakim mjesečnim anuitetima u visini od 1.636,99 Kn. Ugovoreno je da se korisnik kredita, tužitelj, obvezuje platiti jednokratnu naknadu u visini od 2.500,00 Kn od iznosa kredita koja dospijeva na naplatu na dan dospijeća prvog anuiteta. Kao što je razvidno iz Ugovora o kreditu ulazna naknada unaprijed je formulirana u ugovoru, a tužitelj na nju i na njezinu visinu nije mogao imati, niti je imao ikakav utjecaj. Tuženi s tužiteljem u odnosu na navedeni članak nije pregovarao , niti mu je pružio mogućnost bilo kakvih pregovora. Iz navedenog članka 1. Ugovora o kreditu nije razvidno od čega se sastoji ulazna naknada i koje je to troškove tuženi imao. Evidentno je da takva ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja. Sud EU svojim presudama C-84/19 i C-224/19 nedvojbeno utvrdio da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove obrade kredita, i da su takve ugovorne odredbe nepoštene. Županijski sud u Zagrebu potvrdio je dna 20. srpnja 2021. presudom GŽ-1368/21 pravomoćnost presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu i time je utvrdio za dva ugovora o kreditu ništetnost ulazne naknade za obradu kredita. Činjenično, u stvarnosti tužitelj i tuženik nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu odnosno način na koji će način biti obračunata ulazna naknada i kolika će ona biti. Dakle, već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne odredbe, a o kojima se izvjesno nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama je znatna i postoji jer se radi o odredbama u tipskim formuliranim ugovorima sastavljenim od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima

rizik i ne znajući za njega jer o tome nije informiran, tuženik nije raspolagao informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz tih odredaba proizlaze, i nije se odrekao pravne zaštite koje mu jamči Direktiva 93/13. Sukladno odredbi čl. 323.st.1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi st.2.istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. U smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kao lex specialis Zakon o zaštiti potrošača (čl.81.ZZP 2003 i čl.96 ZZP 2007. formulacijom doslovno se prevodi čl. 3 Direktive br. 93/13 EEC od 05.travnja 1993. –presuda VTS Pž-7129/13-4- str.8) propisuje pojam nepoštene ugovorne odredbe gdje se između ostalog navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj.. dok je čl.102. istog Zakona propisano da je nepoštena odredba ništetna... Na dan 01.06.2006. godine, prema arhivi tečajnih lista (ESB/Tečaj-Euro.hr), tečaj je iznosio: 1 EUR = 7,256 HRK (tečaj za 1 euro). Dakle tužitelj radi svega gore navedenog predlaže sudu da naloži tuženom isplatu novčanog iznosa od 344,54 Eura zajedno sa kamatama. U skladu s navedenim tužitelj je predložio naslovnom sudu da nakon provedenih dokaza donese presudu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Tuženik prvenstveno prigovara naznačenoj vrijednost predmeta spora od 344,54 EUR kao suviše visoko naznačeno u odnosu na stvarni predmet spora. Glavni (kondemnatorni) zahtjev tužbe odnosi se na povrat iznosa od ukupno 331,81 EUR. Naime, deklaratorni dio tužbenog zahtjeva služi kao pravna osnova za kondemnatorni zahtjev. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže da sud – na temelju članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: „ZPP“). Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade, tuženik ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove stoga se primjenjuje zastarni rok od pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesenog na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, je

bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava, stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u bitnome, ističe: - nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenu pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU), - načelo djelotvornosti u obzir treba uzeti u obzir opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka, - isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU, - ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost. Gore citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošlo 20 godina. Razdoblje od 20 godina znatno premašuje neki razuman vremenski period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu da je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenju isplatu glavnice zbog djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je prednik tužitelja i/ili tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku, odnosno utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. Slijedom navedenog, nesporno je da je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari. Tuženik ne spori da je sa tužiteljem sklopio ugovor o broj 9011180271 (dalje u tekstu: „Ugovor“) te da je tužitelju dana 24. travnja 2006. godine naplaćena jednokratna naknada kako je i naznačeno u tužbi. Međutim, tuženik osporava datum naplate i visinu sporne naknade. Naime, tužitelju je sporna naknada naplaćena u iznosu od 2.500,00 HRK što po fiksnom tečaju konverzije iznosi 331,81 EUR, stoga tužitelj neopravdano zahtjeva isplatu iznosa od 344,54 EUR. Međutim, tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade istoga u točno određenom iznosu od 2.500,00 HRK, stoga sporna odredba Ugovora o troškovima obrade istoga ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03. – dalje u tekstu: ZZZP). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji

je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u točno određenom iznosu od 2.500,00 HRK (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje, niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima banke čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Nastavno na navedeno, tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene usluge se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Isti stav zauzima i sudska praksa pa tako Županijski sud u Splitu u t. 23. presude posl. broj GŽ-230/2023 od dana 9. veljače 2023., pozivajući se na čl. 99. ZZP/07, prilikom odbijanja tužbenog zahtjeva ističe: „radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka 99. ZZP/07.“ Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj PŽ-2437/2022 od dana 24. svibnja 2023. potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je u t. III. zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i isplatu odbijen te u t. 29. obrazloženja utvrđuje „sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“ Nadalje, da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kako slijedi: „Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade koje se plaćaju pri odobravanju kredita ili ulaganja depozita te predstavlja realniji prikaz ukupne cijene kredita/depozita.“ Uz navedeno, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu predmetna odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s predmetnom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima sklapanja kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i

obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. U prilog navedenom, tuženik dostavlja presudu Općinskog suda u Puli, Stalna služba u Rovinju, posl. br. P-517/2018 od dana 5. ožujka 2020. kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojem se traži utvrđenje ništetnosti odredbi o troškovima obrade kredita. Tako sud ističe: „...ovaj sud smatra da dio zahtjeva tužitelja koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita iz čl. 5. str. 2. Ugovora, ugovorene zatezne kamate u slučaju pada u zakašnjenje iz čl. 7. st. Ugovora i konačno ugovorene naknade za prijevremeno vraćanje kredita iz čl. 8. st. 1. i 2. Ugovora su neosnovani. Prije svega, naprijed navedene odredbe iz spornog Ugovora, po motrištu suda dovoljno su jasne i razumljive odnosno, čak i uobičajene za Ugovore o kreditu iz toga razdoblja u bilo kojoj valuti, a koje su korisnici kredita mogli i očekivati, to i prema samoj formulaciji teksta iz spornog Ugovora, sud ne vidi što bi za prvotuzitelja u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitnim.“ Navedenu presudu potvrdio je Županijski sud u Splitu presudom posl. br. GŽ-1215/2020 od dana 24. veljače 2021. Tako drugostupanjski sud navodi: „Isto tako prvostupanjski sud je odbio dio tužbenog zahtjeva koji se odnose na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita, budući su te odredbe dovoljno jasne odnosno zatezne kamate u slučaju pada uz zakašnjenje i naknadu za prijevremeno vraćanje kredita, iz razloga što su i prema utvrđenju ovog suda kao i prvostupanjskog navedene odredbe iz spornog Ugovora dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti a koje su korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta. Iz samog Ugovora sud ne vidi što bi prvotuzitelju u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitno.“ Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 100.000,00 HRK, a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 2.500,00 HRK. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik ističe kako navodi tužitelja da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, a da je u suprotnom takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Naime, u predmetu C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, Sud Europske unije je utvrdio sljedeće: „32. Točno je da iz te sudske prakse ne proizlazi to da je davatelj zajma dužan u dotičnom ugovoru konkretno navesti prirodu svih usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene u jednoj ili više ugovornih odredbi. Međutim, s obzirom na zaštitu koju Direktiva 93/13 nastoji pružiti potrošaču s obzirom na to da se on nalazi u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja robe odnosno pružatelja usluga kad je riječ o

moгуćnosti pregovaranja i razini informacija, važno je da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.“ U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Na istom tragu je i presuda u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820) gdje je Sud Europske unije presudio sljedeće: 1. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. 2. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). Budući da se tužitelj pozivao na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita temeljem navoda kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužitelja u potpunosti neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojega bi odredba o troškovima obrade ugovora o kreditu bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana navedenog u tužbi pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05. – dalje u tekstu: ZOO) zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra

kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno. Slijedom navedenog, tuženik je predložio da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u Ugovor o brzom gotovinskom kreditu br. 9011180271 od 24. travnja 2006., zatim je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

4. Na temelju provedenog dokaznog postupka te na temelju analize i ocjene svakog dokazan posebno i svih dokaza skupa, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva te je stavljan prigovor zastare utuženog potraživanja.

6. Visina tužbenog zahtjeva nije sporna, po navodima tuženika s ročišta 11. lipnja 2026. Također nije sporno da su stranke zaključile Ugovor o brzom gotovinskom kreditu 24. travnja 2006., zatim da je iznos kredita 100.000,00 kn, da je kamatna stopa 9,98% te da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva 2.500,00 kn, plaća se jednokratno prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita, te se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju odnosno neiskorištenom iznosu kredita.

7. Dakle, sporna je valjanost članka 1. iz Ugovora o kreditu.

8. Iz iskaza tužitelja je utvrđeno da je Ugovor s tuženikom zaključen 2006. godine. Koliko tužitelj zna, banka je naplatila jednokratnu naknadu iz čl. 1 Ugovora o brzom gotovinskom kreditu koji je zaključen 2006. godine. O toj jednokratnoj naknadi se nije pregovaralo, pri zaključenju Ugovora nije mu objašnjeno o čemu se tu radi. Prilikom zaključenja Ugovora tužitelj nije mogao utjecati na bilo koju odredbu Ugovora, nego mu je Ugovor ponuđen na potpis po principu "uzmi ili ostavi". Također, nije mu rečeno zbog čega je određena naknada od 2.500,00 kn u čl. 1. Ugovora. U vrijeme zaključenja Ugovora o brzom gotovinskom kreditu nije imao nikakvu firmu, poduzeće, niti je bio član nikakvog trgovačkog društva. Novac je tužitelju bio potreban za adaptaciju kuće i zbog toga ga je i posudio. Radilo se kući koja je služila za stanovanje tužitelja i njegove obitelji.

8.1. Iskaz tužitelja sud je prihvatio kao vjerodostojan obzirom da je potvrdio bitne sastojke iz Ugovora o kreditu, a koje su predmet ovog postupka.

9. Uvidom u Ugovor o kreditu te iz iskaza tužitelja utvrđeno je da se radi o tipskom ugovoru.

10. Po članku 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/11, 78/15, 29/18, 126/21 – dalje ZOO) propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u

formalnom tipskom ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

11. Po članku 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

12. Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine broj 96/2003, dalje ZZP, kao *lex specialis*), koji odredbom čl. 81. stavak 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

14. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

15. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 2.500,00 kn.

16. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužitelja kada navodi da je predmetni ugovor bio unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora sa tuženikom nije pojedinačno pregovarao o nikakvoj naknadi za obradu kredita niti mu je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

17. Dakle, sud cijeni da je tužitelj sporni Ugovor mogao samo prihvatiti ili ne prihvatiti.

18. Sud cijeni da je tužitelj sukladno čl. 3. ZP-a potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

19. S obzirom da je tužitelj temeljem članka 1. predmetnog Ugovora platio tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, u visini kako je to ranije navedeno, očito je da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZP-a.

20. I odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredba uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

21. Slijedom navedenoga, sud je usvojio tužbeni zahtjev u dijelu na utvrđenje da su ništetne ugovorne odredbe sadržane u članku 1. Ugovora.

22. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

23. Tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu približe opisanom u izreci, a tuženik tijekom postupka nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, stoga je riješeno kao u izreci.

24. Odluka o zateznim kamatama se temelji se na odredbi čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a.

25. Prigovor zastare nije osnovan.

26. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a

kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

27. Sud je na ročištu 11. lipnja 2026. utvrdio vrijednost predmeta spora 344,54 eur jer je tečaj na dan 1. lipnja 2006. bio 7,256 HRK = 1 EUR.

28. Sukladno članku 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje: ZPP) odlučeno je o troškovima postupka. Tuženik je dužan naknaditi parnični trošak tužitelju u iznosu 480,00 eur koji troškovi su osnovani i sukladni Odvjetničkoj tarifi, a sastoje se od sastava tužbe u iznosu 100,00 eur, zastupanje na ročištu 11. lipnja 2026. u iznosu 100,00 eur prema Tbr.9.točka 1.OT, sastav podneska 5. svibnja 2026. u iznosu 100,00 eur prema Tbr.8.točka 1.OT, ročište za objavu presude 50,00 eur prema Tbr.9.točka 3.OT. PDV iznosi 87,50 eur. Tužitelju su dosuđeni i troškovi pristojbe na tužbu u iznosu 13,27 eur i troškovi pristojbe na presudu u iznosu 30,00 eur.

29. Stoga je odlučeno kao u izreci.

Slavonski Brod, 18. lipnja 2026.

Sudac
Pavo Garić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda Županijskom sudu, u tri istovjetna pisana primjerka.

Broj zapisa: **9-30889-938d4**

Kontrolni broj: **0f118-681f2-6c23c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.